

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Allocutiones Sacræ, Svper Evangelia Dominicarvm totius anni

Jahoda, Johann

Pragæ, [ca. 1659]

Dominica II. post Pascha. Pædagogi munus divinum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51496](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51496)

DOMINICA II POST PASCHA.

Pædagogi munus divinum.

Ego sum Pastor bonus. Ioann: 10.

Loriæ ac honoris ambitiosa ingenia, ut semper magnifieri, & super alios extolli volunt, ita re nulla facilius offenduntur, quam tituli diminutione. In hoc summa Politicorum versatur hodie cura, scire quo quisque insigniendus sit titulo, quo ornandus epitheto, quæ huic illive personæ debeat appellatio; nam vel unam syllabam hic omittere, est crabrones irritare. Politicorum servare leges videri poterat adolescens ille Evangelicus, qui ante Christum flexo genu (ut tantam decebat personam) procurrens, competenti se usum titulo putavit, dum rogavit: *Magister bone, quid faciam, ut vitam aternam possideam?* Et ecce tanquam si per excessum peccasset, continuo à Domino objurgatus est; *quid me dicis bonum? nemo bonus, nisi solus Deus.* Sed an non & ipse Deus? an non Dei filius? Ita equidem; verum, ut Autor imperfecti docet, vel *ideo laudem sibi ab adolescente oblatam repulit, quia non quasi Deum bonum, sed quasi hominem bonum eum dicebat.* Quomodo tamen homo & Magister bonus audire non vult, qui seipsum hodie Pastorem bonum iteratò appellat: *ego sum Pastor bonus?* Dicebat aliàs de se: a Ioã. 14. 6. *sum Pastor bonus?* Dicebat aliàs de se: b Ioã. 15. 1. *a ego sum via.* b *Ego sum vitis.* c *Ego sum lux mundi.* d *Ego flos campi;* nec unquã d Cant. 2. 1. *dixit: ego sum via bona, vitis bona, &c.*

Marc: 10.
18.

An fortè Pastorem agere divinum quiddam est? imò, si Doctori Nazianzeno credimus, divinissimum. Sic enim ille: *omnium, inquit, divinorum divinissimum est cooperari Deo in salutem animarum.* Hæ sunt illæ ejus oves, de quibus tantopere gloriatur: *cognosco oves meas. Oves mea vocem meam audiunt. Alias oves habeo, quæ non sunt ex hoc ovili.* Hæ sunt illæ oves, quas Petro in cælum abiturus tam sollicitè commendavit, ut tertio repeteret: *Simon Ioannis, si diligis me, pasce agnos meos, pasce oves meas.* Video complures de hîc præsentibus, qui & ipsi Pastores agunt, nonnullasq; Dei oviculas custodiæ suæ commissas habent; ac proinde eos mihi potissimum alloquendos duxi, non alio fine & animo, quam ut doceam divinum illis munus incumbere, & ideo instar Deorum debere apparere.

Et quidem dum oviculas nomino, pueritiã teneramque ac innocentem aetatem præcipuè nomino: semper enim ovis & agnus innocentie hieroglyphicum fuit. Hinc D. Cyprianus meminisse debemus, quo vocabulo Christus plebem suam appellet, quo titulo gregem suum nuncupet. Oves nominat, ut innocentia Christiana ovibus æquetur: agnos vocat, ut agnorum naturã simplicem, simplicitas mentis imitetur. Vnde etiã vulgò de albæ mentis juvenulis dicere cõvimus: *est sicut ovicula; est verus agnellus.*

Gregorius
Nazianz.

Pierius l. 10
Cyprian. l. 1
de livore.

Qui-

I. Quicumque ergo innocentium ejus-
 Pædagogi modi agnellorum curam suscipiunt, sint incul-
 patæ vitæ. se, & sine navo. Ita mecum sentit.
 Philosophus qui docet: "pædagogi
 „ graves sint imprimis, liberique ab om-
 „ ni vitæ crimine. Nam quemadmo-
 „ dum nutricum quantò purius incorru-
 „ ptiusque lac fuerit, tantò infantum,
 „ qui eo aluntur, valetudo atque robur,
 „ magis adjuvatur: sic ij, quò electiores
 „ mores habuerint, eò etiam discipulis
 „ firmiora relinquent probitatis altiùs
 „ demum surrectura vestigia. Hoc ip-
 „ sum, credo, Christus docere voluit,
 Joann. 10. dum dixit: *qui Pastor est ovium, ante eas*
vadit, & oves illum sequuntur. Pastores
 enim brutarum bidentum contrarium
 ferè faciunt, & gregem non tam præ-
 cedere, quàm subsequi solent, uti pa-
 tet in Davide, cui divinitus dictum:
 2. Reg. 7. *ego te tuli de pascuis sequentem greges.*
 Chrysostr. Præcedere autem interprete Chrylo-
 hom. 10. in stomo aliud nihil est, quàm, *gloriã vir-*
 epist. 1. ad *tutis excellere; vel, juxta Gregorium,*
 Timoth. *vitæ viam subditis vivendo denuncia-*
 re. *Sic Pastor, inquit, operatione præci-*
 Gregor. 1. p. *puius, ut vitæ viam subditis vivendo de-*
 Past. c. 3. *nunciet, & grex, qui pastoris vocem mo-*
resq; sequitur, per exempla meliùs, quàm
per verba gradiatur.
 Pædagogorum exempla & mores
 sunt illæ virgæ maculosæ, quales ovi-
 culis suis ob oculos ponebat Jacob, ut
 Gen. 30. *tollens Jacob virgas popu-*
leas virides, & amygdalinas, & ex pla-
tanis, ex parte decorticavit eas, detractis-
que corticibus, in his, quæ spoliata fuerant,
candor apparuit; illa verò, quæ integra
fuerant, viridia permanserunt, atque in-

hunc modum color effectus est varius. Po-
 suitq; eas in canalibus, ubi effundebatur
 aqua, ut cum venissent greges ad bibe-
 dum, ante oculos haberent virgas, & in
 aspectu earum conciperent. Factumque
 est, ut oves intuerentur virgas, & pare-
 rent maculosa, & varia, & diverso colore
 respersa. Quid tam frequenter pueris
 ob oculos obversatur, quàm pædago-
 gorum vitæ & exempla? hæc illi assidue
 contemplantur ac observant, hæc phan-
 tasiæ suæ tenaciùs imprimunt, hæc pro
 idea habent, & secundùm illam simi-
 les mores concipiunt, ac pariunt; nam,
 ut vulgò dicitur; *qualis Rex, talis grex;*
qualis Præceptor, talis discipulus. Me-
 morabile in primis est, quod de puero
 apud Platonem educato scribitur: hic
 enim aliquot annis sub ferula tanti Ma-
 gistri exactis, domum remissus cum
 Patrem suum exandescens, voceq;
 contentiori usum animadverteret, rei
 miratus insolentiam, prudentissimè ex-
 clamavit: *proh! quid hoc monstri?*
nunquam talia apud Platonem vidi. O
 utinam sæpiùs ejusmodi exclamatio-
 nes audire hodie liceret! utinam quilibet
 puerorum & juvenum nostratum,
 Platonem haberet! utinam visis alio-
 rum ineptijs verè dicere posset; *nun-*
quam talia apud Præceptorem meum vi-
di. Sed vereor, ne si ab inferis redi-
 ret Diogenes, baculi ei ad malos pæda-
 gogos batuendos non sufficerent. Re-
 fert enim de illo Priscianus, quòd cum
 unum aliquem puerum indecentiùs ge-
 rentem sese subinde conspexisset, pæ-
 dagogum ejus forte præsentem baculo
 percussisset, dicens; *cur sic instituis?* qua-
 si indicare vellet, ut citatus loquitur.

„ Grammaticus ” primæ ætatis formato-
 „ ribus potissimum imputandum esse,
 „ si adolescentes evadant malè morati,
 „ aut secus. Est quippe hæc ætas non
 tantum *in vitium* (ut malè meo judi-
 cio cecinit Horatius) sed & in virtu-
 tem *cereæ fleæti*, & *monitoribus* suis non
 tam *aspera*, quàm mollis & ductilis in-
 star *cera*, quæ *impressas in se formas quas-*
cunq; facile recipit, sive figuram boni,
 sive mali Angeli, juxta sigillum, quod
 appresseris. Hinc sapientissimè mo-
 net Aristoteles: *negligenda non est cura*
padonomis, quales sermones & fabulas au-
dire huic ætati conveniat. Ec: *cuncta*
mala, sed ea maximè, quæ turpitudinem
habent, sunt procul pueris removenda.
 Cur ita? quia, *à natura pueris innatum*
est imitari, eoque differunt à ceteris animan-
tibus, tum quòd aptissimi ad imitationem
sunt, tum quòd primas disciplinas imi-
tando acquirunt, & unusquisq; juxta imi-
tationem gaudet. Si ego hunc illumve
 discolum puerum ac juvenem modò
 rogarem: ubi inepte tam maturè di-
 didicisti chartas lusorias tractare & al-
 ternare? responderet mihi liberè: meus
 D. Præceptor me docuit, nam sæpe e-
 jusmodi lusum unà ludimus. Si ex al-
 lio quererem: unde eam potandi ar-
 tem hausisti, ut supra tuam ætatem,
 cum adultis viris in culullis evacuandis
 possis certare? diceret: D. Præptori
 meo scientiam istam debeo, à quo
 sapius ad cauponam, quàm ad templū
 ducor. Si tertium, quartum percon-
 tarer: quis in os tuum tam spurca ver-
 ba posuit: quis turpiloquæ præcepta
 lingua tibi tradidit? similiter confite-
 retur: Præceptorem habeo, qui mihi
 in similibus instar vocabularij & di-
 ctionarij servit. Ah! hoc est non
 tam Pastorem, quàm, quod Christus
 queritur, furem & latronem agere; fur
 enim & latro non venit, nisi ut furetur,
 & mactet & perdat. Latrones ejus-
 modi Pædonomi sunt, quia scandalo
 suo maloque exemplo teneras Christi
 oviculas perdunt, nativæque innocen-
 tiæ spoliunt. Certè earum sanguis
 de manu ipsorum severè requiretur;
 uti requisitus est sanguis innocui Abel
 de manibus impijssimi Cain, vel uti
 sanguis illius pueri, de quo in Prato
 spirituali. Latronis cujusdam tru-
 culentiæ victima is fuerat, quem vel
 occisus non cessavit persequi, ut ille
 tandem ad asceterium veluti ad asy-
 lum confugeret, scelusque vitæ rigore
 expiaturus habitum religiosum assu-
 meret. Sed neque sic importunum
 accusatorem abigere potuit: quaquà
 enim incedebat, umbram pueri lateri
 suo hærentem semper habuit, atque
 inclamantem: *cur me occidisti?* donec
 tam longi cruciatus impatiens ab Ab-
 bate efflagitavit, liceret sibi asceterio
 exire & Judici se sistere. ” Ecce, inquit,
 novem, ut nôsti Pater, annos egi in
 cœnobio, & quantum potui jejunavi,
 & continenter vixi, & cum omni quie-
 te & timore Dei fui in subjectione; &
 scio, quia illius infinita bonitas multa
 peccata mea remisit mihi: verumta-
 men aspicio sapius puerulum astantem
 & dicentem mihi; *cur me occidisti?*
 Hunc autem aspicio in somnis, & in
 Ecclesia, & cum ad communionem
 pergo, & in Refectorio, hæc eadem
 mihi dicentem, & vel unà horâ non
 sinit

Forat. de
arte.

Basil. Reg.
fus. disput.

Arist. l. 7.
polit. c. 17.

Moschus
prato spirit
c. 106.

„ finit me quiescere. Ideo itaque Pa-
 „ ter, abire volo, ut pro puerulo moriar;
 „ frustra enim & sine ulla causa occidi
 „ puerulum ipsum. Voti reus duplici-
 „ ter factus, postridie quàm cœnobio e-
 „ gressus fuerat, Diospoli in vincula ra-
 „ pitur, quodque lacrymis expiare non
 „ valebat sanguinarium crimen, sangui-
 „ ne expiavit. Tanti erat temporalem
 „ vitam uni puerulo ademisse; at quanti
 „ non erit ademisse æternam? ô quàm
 „ multò lamentabiliùs complures ado-
 „ lescentes in valle Josaphat malis suis
 „ Pastoribus occlamabunt: *cur me occidi-*
 „ *sti?* cur immanissime Procustes bapti-
 „ smali innocentia spoliasti? cur tuæ cu-
 „ ræ & disciplinæ commissum non me-
 „ liùs instituisti? cur pessimo exemplo
 „ præivisti? Divinum tribunal testor,
 „ quia nisi à te malè agere doctus, modò
 „ non perirem; ah! *cur me occidisti?* Ve-
 „ rumtamen, qui perditionis mihi fuisti
 „ autor, eris & socius; habes enim in te
 „ latam Judicis sententiam: *quicumque*
 „ *scandalizaverit unum de pusillis, expedit*
 „ *ei ut suspendatur mola asinaria in collo e-*
 „ *jus, & demergatur * in profundum lacu*
 „ *cum Lucifero qui tertiam stellarum*
 „ *partem secum traxit in perditionem.*

Matth. 18. 6.

* Isa. 14. 15.

Ne, quod superi avertant, tam lu-
 „ ctuosa catastrophe cuiquam contingat,
 „ omnes ac singuli pro norma boni Pa-
 „ storis accipite D. Franciscum Seraphi-
 „ cum. Oviculam hic habebat, quam
 „ ita religiosè educabat, ita salutaribus
 „ monitis instituebat, ut planè juxta mo-
 „ nasterij leges velut una de sororibus
 „ viveret. Non illa cibum, non po-
 „ tum capere, nisi priùs cœlum, unde

omne datum optimum à Patre luminum
 „ descendit, suspiceret.

Audit canentes in pio Fratres
 „ *choro,*

Concedit illò præpropèra, nullo
 „ *duce;*

Magnaq; ad aram Matris in-
 „ *flexo genu,*

Suave balans, hæc saluè Virgi-
 „ *nem.*

Matrem salutis animæ imper-
 „ *tit pium.*

Et dum tremenda, præcinente
 „ *cymbalo,*

Sacrificus altum surrigit myste-
 „ *ria,*

Mora nulla, curvat poplites re-
 „ *verens pecus,*

Et testem honoris indit osculum
 „ *solo.*

Ang. Ga-
 „ Zaus pijs
 „ hilar.

Potuit bruta & irrationalis ovicula ad
 „ tantam pietatem formari, cujus non
 „ pietatis capaces erunt oviculæ ratione
 „ præditæ? O quàm sanctam haberemus
 „ hodie juventutem, si plures essent Fran-
 „ cisci! Francisca certè fuit pia Joannis
 „ Gersonis Mater, quæ ut natum subli-
 „ mioribus de Deo opinionibus imbue-
 „ ret, cum jentaculi aut merendæ tempus
 „ adesset, infantem in genua procumbe-
 „ re jubebat, atque à communi ac libera-
 „ lissimo omnium Parente Deo nuces,
 „ castaneas, & quæ maximè cuperet,
 „ poma postulare; preces profectò, si
 „ modò ritè conciperet, non irritas futu-
 „ ras. Vbi piæ fraudi opportunum ad-
 „ huc infantem seriò id agere videbat,
 „ tunc illa de superiori loco in præcantis

Rho. var.
 „ hist. 1. 5. c.
 „ 10. §. 10.

sinum,

finum, quæ optaverat, furtim jacere, ut ille de cœlo ea demitti nullus dubitaret. His artibus per infantiam in Deo spem omnem reponere doctus, in eam paulatim evasit sanctimoniam, quæ, singulari adjecta sapientia, nominis ac gloriæ eidem attulit immortalitatem.

II.
Pædagogi
sunt toti
oculi.

Aug. ep. 3.
ad Fortun.

Ovidius 1.
Metam.

Altera boni Pastoris & pædagogi similiter divina qualitas est vigilantia, quam veteres in oculo symbolicè exprimebant; & idcirco DEVM summè vigilantem ac providentem volentes pingere, pingebant oculum cum sceptro: nec malè; Deus enim, teste Augustino, totus oculus est. Hoc etiam sine commenti sunt unum aliquem centoculum Argum, qui Jò Nymphæ in vaccam conversæ Pastor à Junone fuerit datus, ut ita ferè Ovidius:

*Centum luminibus cinctum caput
Argus habebat.*

*Inde suis vicibus capiebant bina
quietem;*

*Cetera servabant, atque in statione
manebant.*

*Constiterat quocunq; loco, specta-
bat ad Iò:*

*Ante oculos Iò, quamvis aver-
sus habebat.*

*Luce sinit pasci: cum Sol tellure
sub alta est,*

Claudit - -

Argo similis sit necesse Pædagogus, si oviculas suas bene custoditas cupit: semper pervigilet, quasi rationem pro eis redditurus, semper oculos in eas apertos & intentos habeat, quocunque loco consistendum, quocunque eun-

dum, nunquam non comes adsit; die solum foras educat, noctu diligenter domi concludat; alioqui facilè in lupos & feras incident, à quibus miserimè discerpentur, dilaniabuntur, devorabuntur. Exemplum hujus rei luculentum habemus in adolescente illo S. Joannis Evangelistæ, qui curæ cujusdam Episcopi traditus defectu custodia è bono pessimus adeoque latronum Dux & caput effectus est. Rem ita Ecclesiasticæ autor historiæ describit. Audite fabulam: quid dicam fabulam? imò veram & certam historiæ de Joanne Apostolo memoratam, quæ nobis constanter tradita est, & memoria firmè custodita. Vbi Tyranno (Domitiano) mortuo ex insula Pathmo Ephesum suam Joannes revertetur, quorundam rogatu ad finitimas gentes proficiscitur, hinc Episcopos constituturus, illic integras Ecclesias ritè dispensaturus, alibi certos homines, sibi Spiritus Sancti instinctu demonstratos, in clerum delecturus. At cum ad urbem quandam non longè inde distantem, cujus etiam nomen nonnulli memorant, se contulisset, & alia quoq; officia, quæ ad animos fratrum inter se dissidentium conciliandos pertinebant, obijisset: ad extremum adolescentulum corporis viribus valentè, vultu & oris conformatione venustum, animi impetu flagrantem, forte conspicatus, statim in eum, qui ibi Episcopus erat constitutus, oculos convertit, eumque sic affatus est: hunc adolescentulum omni studio, cura & cogitatione, coram Ecclesia, & Christo teste, tibi tuæque fidei commendo, Quem cum

Euseb. Caf.
l. 3. hist. Ec-
cles. c. 17.

Baron. in
1. annal. a
Christi ab.

cum Episcopus in suam tutelam accepisset, & omnia se facturum fuisset pollicitus; Joannes eadem iterum atque iterum illi edisserit, ejusque fidem contestatur: Ephesum deinde redit. Episcopus ille adolescentulum sibi concreditum in domum suam recipiens educavit, in officio disciplinaque continuit, fovitque humaniter, ad extremum Baptismi Sacramento illuminat. Postea verò, ubi sigillo Domini (nempe Sacramento Confirmationis) tanquam perfecta tutaque ejus animæ custodia obsignasset, nonnihil de cura & observatione in eo instruendo suscepta remisit. Quem quidem non solum liberior vivendi potestas, quam fuerat paulò ante tempus adeptus; verum etiam quidam adolescentes ejus æquales otio languidi, inertia dissoluti, & omni malorum genere assvefacti corruerunt. Et primùm exquisitis conviviorum opiparatorum delicijs alliciunt, invitumque noctu deinde educentes ad furti societatem coeundam attrahunt: tum majora moliri flagitia hortantur. Iste pedetentim assvescit; & propter generosam animi magnitudinem, tanquam equus effrenatus, & nimium sibi suisque viribus præfidens, extra rectam viam impetu fertur; frenaque acriter præmordens, proclivius in profundum vitiorum gurgitem se præcipitat. Atque cum jam in desperationem salutis in Deo sita veniret, deinceps non de exiguis noxis cogitavit, sed maximis quibusdam, ac nefarijs facinoribus admisis, ubi semel omni improbitate & nequitia perditus evaserat, nullam non sceleris labem

ex æquo cum alijs contrahere secum, statuit. Illis igitur in familiaritatem adscitis, & magnâ latronum turbâ collectâ, animo prompto paratoque se Ducem manu violentissimum, sanguinis effusione crudelissimum, severitate denique acerbissimum præbuit. Interea temporis ubi necessaria ad rem, incidebat occasio, Joannes accersitur. Ille ubi alias res, quarum gratiâ venerat, recta ratione disposuisset: age, inquit, Episcope, depositum nobis redde, quod ego, & Christus, Ecclesiâ teste, quam gubernas, tibi commisimus. Hic primò attonitus obstupuit, arbitratus pecuniam, quam nunquam acceperat, à se per fraudem & dolum malum repeti: & tamen neque facile credere poterat, ea à se reposci per calumniam, quæ neutiquam habuisset; neque Joanni depositum repetenti omnino differre. Verum simul atque Joannes dixerat: adolescentulum repeto, & animam fratris; senex demisso vultu ingemiscens & lacrymans: ille inquit, mortuus est; nam nequam & perditus, & uno verbo, latro evasit; & jam pro Ecclesia, in qua versabatur, montem cum nefaria hominum sui similibus turba occupat. Apostolus ergo veste dilacerata, ingenti cum gemitu caput feriens: quam bonum, ait, custodem animæ fratris tui te reliqui. Equus mihi illico adsit, & dux aliquis itineris. Inde ab Ecclesia, ita ut erat, cum festinatione se eripuit. Profectus autem ad locum, à primis latronum, excubitoribusprehenditur; qui neque fugam parans, neque evitare studens, sed vociferans admodum, dixit: huc hujus

hujus rei causâ accessi; me ad Principem vestrum deducite. Qui quidem ad tempus, ut erat armatus, expectabat. Verùm ut Joannem adventantem agnovit, præ pudore fugam cepit. Hic verò ætatis suæ senilis oblitus, illum pro viribus properè insequitur, atque clamans: quid, inquit, filii meum ipsius patrem inermem & ætate confectum fugis? miserere laboris mei, fili, ne formides; adhuc tibi salutis spes reliqua est: ego Christo pro te reddam rationem, & si sit opus, pro te lubens mortem oppetam, sicut Dominus pro omnibus nobis; pro tua anima meam dabo: consiste; crede; Christus me misit ad te. Ille ubi hæc audierat, primum oculis humi defixis consistit; deinde arma abijcit, tum horrore perfusus graviter & acerbè lamentatur, senem ad se adventantem complectitur, fletu & mæore, quoad poterat, pro culpa satisfacit, & dextrâ solâ occultatâ lacrymarum undâ secundò baptizatur. Apostolus rarâ & constanti asseveratione ei se à Salvatore veniam & remissionem peccatorum precibus suis impetraturum pollicetur, atque ad genua accedens, ipsam manum dexteram, tanquam aquâ pœnitentiæ ablutam purgatamque osculatus, illum ad Ecclesiam reducit. Prodigii parabolam filij ad vivum hic Iusam quis non videat? nam & huic illud unum fuit exitio, quòd non melius domi paternæ custoditus, quòd sibi relictus, quòd liberè, quocumque liberet, vagari sit permissus. Nihil equidem juvenibus tam molestum accidit, ac sub custodia & ferula esse: sed si saperent, di-

cerent cum Bernardo: quis dabit mihi centum in mei custodiam deputari pastores? quantò plures sentio mei curam gerere, tantò securior exco in pascua. Et quænam illa pascua? Respondet D. Ambrosius. Bona pascua divina sunt Sacramenta. Carpis illic novum florem, qui bonum odorem dedit resurrectionis: carpis lilium, in quo sit splendor æternitatis: carpis rosam, hoc est Dominici corporis sanguinem. Bona etiam pascua libri sunt sacrarum scripturarum, in quibus quotidiana lectione pascimur, in quibus recreamur ac reficimur, cum ea, quæ scripta sunt, degustamus, vel summo ore libata frequentius ruminamus. His pascuis grex Domini saginatur; imò totus svaevolens efficitur, multò magis quàm oves Hispanicæ, quæ rosarino pascuntur; ajunt enim odorem illius herbæ in earum carnes derivari. Et quidni odorem svaavissimum de se exhalent, Christi oviculæ, quidni in lilia totæ transeant, si unâ cum ipso pascantur inter lilia? Per lilia, ait Gregorius, quid nisi munda anima designantur, quæ dum castitatis candorem retinent, per bonæ fame opinionem proximis quibusque svaaviter olent. Inter lilia sponsus ergo pascitur, quia proculdubio animarum castitate delectatur, quæ & in se munditiam carnis conservant, & per nitidas cogitationes coram eo placent, & exempla proximis quasi odoris svaavitatem donant. Studeant ergo Pastores, studeant Pædagogi oves sibi commissas ad bona pascua ducere, ne, si hædos oleant, unâ cum ipsis in die judicij ab electis ovibus separati, statuantur.

à sinistris,

DOMI-

Ber. ep. 42.
ad Henr.
Senons.

Ambr. in.
Psalm. 118.
Serm. 14.

Cant: 2. 16.